

Arrest

nr. 158 265 van 11 december 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DEWOLF loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (An.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pachuca en bent u Mexicaans staatsburger. U bent mormoon. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielrelaas baseert op dezelfde asielmotieven die uw zus A.E.Z.P. (O.V. X) inriep. Zo verklaarde u net als uw zus dat u en uw zus in 2007 problemen kenden met leidinggevend van de judobond (en hun entourage) in de staat Hidalgo onder meer omwille van een kranteninterview dat jullie gegeven hadden en waarin jullie woorden niet correct werden weergegeven. Jullie werden in de loop van 2007 uiteindelijk zelfs uit de judobond gezet. Jullie problemen hielden hierdoor echter niet op. Integendeel, jullie problemen werden steeds ernstiger. In

december 2008 werd uw tante G., die verward werd met uw moeder die sterk op haar lijkt, vermoord. Hiermee wilden jullie belagers uit de entourage van de judobond jullie treffen. Om alsnog tegen jullie belagers beschermd te worden, riep uw vader uiteindelijk de bescherming van het drugskartel van Joaquín Guzman in waardoor jullie problemen met jullie belagers uit de entourage van de judobond ophielden. Het drugskartel vroeg echter een wederdienst van uw vader: er werd van hem verlangd dat hij een moord zou plegen en dat hij één van zijn dochters, i.e. u of uw zus, zou uithuwelijken aan een vooraanstaand kartellid. Indien hij dit niet zou doen, zouden hij en zijn familie in de problemen komen. Uw vaders geweten liet dit echter niet toe en hij dook onder. Sindsdien kwamen jullie in de problemen. Jullie begonnen anonieme boodschappen te krijgen en werden achtervolgd. Toen uw zus in september 2011 door gewapende mannen in een doodlopende straat werd ingesloten en in extremis kon ontkomen, besloten jullie dat het te gevaarlijk werd om nog langer in Mexico te blijven. Jullie regelden jullie paspoort en kwamen in september 2011 naar Europa waar jullie aanvankelijk in Rome (Italië) verbleven. Nadat jullie paspoort in april 2012 werd ontvreemd en jullie op de Mexicaanse ambassade in Rome een nieuw paspoort hadden geregeld, begonnen jullie ook in Europa door Latino's achtervolgd te worden. U veronderstelde dat deze Latino's banden hadden met het drugskartel van Joaquín Guzman. Jullie besloten Rome te verlaten en een poging te ondernemen om jullie belagers van zich af te schudden. Jullie wegen scheidde en u trok naar Lodi nabij Milaan. U merkte echter dat u ook in Milaan werd achtervolgd. Toen uw zus u in juli 2012 contacteerde om haar vreemde ervaringen op de luchthavens van Parijs en Frankfurt mee te delen, beseften jullie dat jullie niet naar Mexico zouden kunnen terugkeren. Uiteindelijk dienden jullie op 28 mei 2013 een asielaanvraag in België in. Korte tijd later vernietigden jullie jullie in Rome verkregen paspoort omdat jullie elke band met Mexico wilden doorknippen. Sindsdien vernamen jullie dat uw moeder in Mexico anonieme boodschappen ontvangt en dat ze achtervolgd wordt. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort uitgereikt op 30 april 2012 te Rome; uw geboorteakte uitgereikt op 29 maart 2010; uw kieskaart; en verschillende medische attesten ter staving van uw kwetsuren opgelopen als judoka.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zus. In het kader van haar asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebben jullie niet aannemelijk gemaakt jullie (voorlopige) paspoorten daadwerkelijk, zoals jullie beweerden (CGVS II, p. 5; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 12-14), vernietigd te hebben. Wat dit betreft, sloop er in uw opeenvolgende verklaringen onder meer een opvallende ongerijmdheid. Toen u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal naar uw originele paspoort werd gepolst, zei u dat u uw paspoort niet had meegebracht omdat, gelet op het feit dat u dit al op de Dienst Vreemdelingenzaken had voorgelegd, u dacht dat dit niet nodig was (CGVS I, p. 3). Nochtans had u volgens uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede gehoor uw paspoort ten tijde van het eerste gehoor reeds geruime tijd vernietigd (CGVS II, p. 5). Als rechtvaardiging hiervoor, zei u dat u tijdens uw eerste gehoor niet gezegd had dat u uw paspoort had vernietigd, aangezien een vernietiging van een paspoort in Mexico als een misdrijf wordt beschouwd. Daarom wilde u hierover eerst met uw advocaat overleggen (CGVS II, p. 5). Uw zus verklaarde dat jullie jullie paspoorten vernietigden om jullie band met Mexico door te knippen en ze niet als Mexicaanse wilde geïdentificeerd worden (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 12). Jullie uitleg voor het ontbreken en/of vernietigen van jullie paspoort houdt echter geen steek. Naast het feit dat uit uw zus' verklaringen blijkt dat jullie voor het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal reeds een onderhoud met een advocaat hadden (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 13), vernietigden jullie jullie overige identiteitsdocumenten niet, integendeel. Na de vernietiging van jullie paspoort vroegen jullie zelfs nog een Mexicaanse geboorteakte aan (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 13-14). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat jullie jullie originele paspoorten bewust achterhouden omdat hierin mogelijks informatie staat, zoals onder meer in- en uitreisstempels waaruit mogelijks een recente terugkeer naar Mexico blijkt, die geenszins in overeenstemming te brengen is met de inhoud van jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal. Deze bevinding op zich ondermijnt in ernstige mate jullie algemene geloofwaardigheid.

Dat aan jullie algemene geloofwaardigheid danig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit de verklaringen van uw zus A.A.B.Z.P. betreffende haar verblijf in Italië sinds jullie vertrek uit Mexico. Zij beweerde dat ze legaal in Italië kon verblijven door om de drie maanden de Europese Unie te verlaten en naar Zwitserland te gaan. Door op regelmatige basis de Europese Unie te verlaten – ze had immers geen verblijfsvergunning voor Italië –, kon ze haar verblijf in Italië regulariseren. Ze nam kennis van deze

techniek door een Italiaanse advocaat, van wie ze de naam vergeten was, te consulteren (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 21; p. 23-24). Deze verklaringen zijn echter geenszins in overeenstemming te brengen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat Zwitserland sinds 2008-2009 lid is van de Schengenzone. Dit betekent dat onderdanen afkomstig uit een nietvisumplichtig land buiten de Schengenzone, zoals Mexico, voor een verblijf langer dan 90 dagen wel degelijk een visum of verblijfsvergunning nodig hebben. Dat uw zus, door de Zwitserse grens over te steken, dit kon vermijden, houdt geen steek. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie in andere omstandigheden in Italië verbleven dan jullie op het Commissariaat-generaal beweerden, bijv. met een visum of verblijfsvergunning. Deze vaststelling ondergraaft wederom jullie algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.

Voorts blijkt dat, ondanks dat u uitdrukkelijk beweerde reeds sinds april 2012 pogingen ondernomen te hebben om uw belagers die jullie tot in Europa achtervolgd zouden hebben af te schudden en ondanks dat u op 27 juli 2012, de dag waarop u eigenlijk naar Mexico had moeten terugkeren, ten volle reeds besepte dat jullie in gevaar waren en niet naar Mexico konden terugkeren, jullie nog tot 28 mei 2013 afwachtten alvorens een asielaanvraag in Europa, en meer bepaald in België, in te dienen. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u moest afwachten totdat uw zus u vervoegde (CGVS II, p. 8; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 28), houdt, gelet op het feit dat jullie ook elders, bijv. in Italië waar uw zus langer dan u verbleef, een asielaanvraag konden indienen, geen steek. Het loutere feit dat, ondanks dat jullie reeds in juli 2012 besepten dat jullie niet naar Mexico konden terugkeren, nog een tiental maanden afwachtten alvorens een asielaanvraag in te dienen, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat jullie jullie vrees voor het drugskartel van Joaquín Guzman geenszins aannemelijk gemaakt hebben, blijkt tevens uit het feit dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat jullie in het kader van jullie judocarrière zwaarwichtige problemen gekend zouden hebben. Nochtans zouden deze zwaarwichtige problemen voor uw vader de aanleiding geweest zijn om de hulp van het drugskartel in te roepen, waardoor jullie uiteindelijk in de problemen zijn gekomen. Hoewel er geenszins getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van jullie medische problemen ten gevolge van jullie sportactiviteiten, aan het feit dat jullie een kranteninterview gegeven hebben die niet werd geapprecieerd en aan uw diskwalificatie tijdens de nationale olympische spelen met uw schorsing tot gevolg – dit documenteerden jullie immers afdoende –, slopen er betreffende de door jullie beweerde zwaarwichtige problemen die jullie ondervonden zouden hebben, met name de opzettelijk uitgelokte ongevallen en de moord op uw tante, een aantal opvallende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in jullie opeenvolgende verklaringen.

Terwijl u en uw zus geen ongeval vermeldden voor de publicatie van jullie kranteninterview in 2007 en terwijl u de twee ongevallen die jullie meemaakten situeerde na het kranteninterview (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst A.A.B.Z.P., vraag 3.5), gaven jullie beiden op het Commissariaat-generaal aan dat er één ongeval voor het kranteninterview en één ongeval erna plaatsvond. Aanvankelijk situeerde u het eerste ongeval onmiddellijk na het eerste selectietornooi voor de nationale olympische spelen (CGVS I, p. 17), terwijl u later vermoedde dat het ongeveer een maand na het eerste selectietornooi gebeurde (CGVS II, p. 4-5). Overigens komt het eerder bevreemdend over dat, ondanks dat de remmen van jullie voertuig volgens jullie werden doorgeknipt, jullie meerdere kilometers door een stad konden rijden zonder gewaar te worden dat er een probleem was met deze remmen (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 6-8) en dat jullie geen enkel begin van bewijs van deze ongevallen konden neerleggen. Nochtans documenteerden jullie jullie minder zwaarwichtige problemen bij de judobond, met name uw diskwalificatie, jullie krantenartikel en jullie medische problemen, wel degelijk uitgebreid.

Daarnaast blijkt dat u de (context van de) moord op uw tante G., zus van uw moeder, – G.'s dood was voor uw vader de aanleiding om de hulp van het drugskartel in te roepen (CGVS I, p. 21; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 13) – geenszins aannemelijk heeft weten te maken. Volgens jullie moest de dood van jullie tante gekaderd worden in jullie moeilijkheden die jullie ondervonden ten gevolge van jullie judoverleden, i.e. de moeilijkheden met de judobond van Hidalgo. Het komt, gelet op de in alle redelijkheid voor de hand liggende talrijke mogelijkheden om uw moeder, die eigenlijk in de plaats van uw tante had vermoord moeten worden, bij haar thuis te vermoorden, echter a priori weinig waarschijnlijk over dat er een persoonswissel – G. werd door haar moordenaar(s) als uw moeder aanzien en uw moeder moest vermoord worden omdat zij de persoon was die jullie het liefste zagen (CGVS I, p. 21; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 11) – zou gebeurd zijn. Voorts is het opvallend dat u en uw zus de dood van en/of de moord op uw tante in jullie opeenvolgende verklaringen in een andere context plaatsten. Daar waar uit de chronologie van jullie beider verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken overduidelijk blijkt dat jullie tante G. vermoord werd nadat de hulp van het drugskartel werd ingeroepen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst A.A.B.Z.P.,

vraag 3.5), beweerden jullie op het Commissariaat-generaal dat de moord op tante G. precies de aanleiding was om de hulp van het drugskartel in te roepen; de moord op uw tante situeerden jullie bijgevolg voor het inroepen van de hulp van het drugskartel (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 8; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 13). U insinueerde weliswaar dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een vertaalprobleem was (CGVS I, p. 16). Deze rechtvaardiging is echter niet afdoende. Naast het feit dat de verklaringen op de Dienst Vreemdelingen van u en uw zus volledig gelijklopend zijn – dat er twee maal verkeerd vertaald zou worden is geenszins aannemelijk –, blijkt uit het verslag van jullie verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat jullie jullie verklaringen aflegden, jullie verklaringen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat jullie jullie verklaringen daarop voor akkoord ondertekenden. Aangezien jullie opeenvolgende verklaringen betreffende de omstandigheden van de dood van jullie tante coherentie missen, werden jullie bijkomende bewijsstukken ter staving van haar overlijden, zoals een overlijdensakte, een autopsieverslag, pv's van de politie en krantenartikelen, gevraagd. U legde hierop enkel een overlijdensakte neer, waaruit blijkt dat uw tante inderdaad ten gevolge van een kogel is overleden. Hieruit blijkt echter geenszins de context van uw tantes overlijden, temeer daar de zelfmoordpiste in de (lokale) pers geenszins werd uitgesloten (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 17-18). Uw zus verklaarde dat ze geen bijkomende documenten kon neerleggen omdat de familie van jullie overleden tante niets meer met jullie te maken wilde hebben. Ze gaven jullie immers de schuld van de dood van jullie tante (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 19). Deze uitleg kan, gelet op het feit dat jullie wél de overlijdensakte in handen konden krijgen, geenszins overtuigen, temeer daar uit uw zus' verklaringen blijkt dat uw moeder, met wie jullie contact onderhouden, zich bezighield met (de opvolging van) het (politie)onderzoek (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 12). Ook de uitleg dat jullie geen krantenartikelen betreffende het overlijden van uw tante meer te pakken konden krijgen (CGVS III, p. 3), houdt, gelet op het grote aantal documenten (waaronder krantenknipsels) die jullie in het kader van jullie judoproblemen konden neerleggen, geen steek. Nochtans blijkt uit jullie verklaringen dat er wel degelijk bewijzen (zoals politierapporten en krantenartikelen) zijn (CGVS III, p. 2-3; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 17-18) en kan er redelijkerwijze van asielzoekers verwacht worden dat ze al deze documenten neerleggen die hun asielrelaas kunnen staven.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de door jullie in het kader van jullie conflict met de judobond ondervonden zwaarwichtige problemen, meer bepaald de opzettelijk veroorzaakte ongevallen en de dood van jullie tante. Daar u de omstandigheden van de dood van uw tante geenszins aannemelijk heeft weten te maken, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat de dood van uw tante voor uw vader de aanleiding was om de bescherming van een drugskartel in te roepen en bijgevolg van uw vrees voor leden van dit drugskartel fundamenteel op de helling te staan.

Deze bevinding wordt bevestigd doordat zowel jullie houding als deze van uw moeder sinds het vertrek en/of verdwijning van uw vader erg bevreedend overkomen. Volgens uw zus zou het drugskartel rond Joaquín Guzman zowel jullie als uw beide ouders willen vermoorden (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 14). Dat, gelet op de door jullie beschreven macht van het drugskartel, jullie na de verdwijning van uw vader voornamelijk gewoon thuis bleven (CGVS III, p. 9) en dat uw moeder sinds geruime tijd voor uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal gewoon thuis woonde en dat ze zelfs gewoon ging werken (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 14), is echter een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met deze beweerde moorddreiging.

Verder zijn uw verklaringen onverenigbaar met de inhoud van de door u neergelegde documenten. U verklaarde dat u op het moment dat u in een doodlopende straat door gewapende mannen werd ingesloten, i.e. op 2 september 2011, niet over een geldig paspoort beschikte. Door het incident d.d. 2 september 2011 beseften jullie dat jullie niet langer in Mexico konden blijven en besloten jullie jullie paspoorten te regelen door iemand op het ministerie van Buitenlandse Zaken te betalen (CGVS I, p. 22). Uit de door u neergelegde dichiarazione di presenza d.d. 20 oktober 2011 blijkt echter dat uw paspoort uitgereikt werd op 29 augustus 2011, i.e. vóór het door u beweerde incident d.d. 2 september 2011. Aangezien uw paspoort uitgereikt werd voor het plaatsgrijpen van de door u beweerde aanleiding om uw paspoort aan te vragen, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanleiding om dit paspoort aan te vragen, i.e. het incident d.d. 2 september 2011, zelf ernstig op de helling te staan.

Voorts is het feit dat uw respectievelijke verblijfplaatsen in Europa duidelijk uit uw facebookaccount blijken evenmin in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees. Uit uw facebookpagina valt immers onder meer duidelijk op te maken dat u nauwelijks twee weken voor uw asielaanvraag in België, i.e. op 14 mei 2013, schrijft nog steeds in Brussel te zijn. Dat u zo openlijk over uw verblijfplaats communiceerde, is geenszins in overeenstemming te brengen met uw vrees voor uw belagers (uit de entourage van het drugskartel) die u in april 2012 in Europa hadden weten te lokaliseren en die u sindsdien in Europa van u af probeerde te schudden (CGVS II, p. 8). Aangezien uw belagers klaarblijkelijk enorme mogelijkheden hadden om jullie te lokaliseren – jullie werden door jullie

Mexicaanse belagers zelfs in Europa gevonden – en aangezien u maar liefst 1659 facebookvrienden, onder wie voornamelijk Spaanstaligen, had van wie de betrouwbaarheid door het grote aantal in alle redelijkheid onmogelijk te achterhalen is, is een dergelijke openheid op facebook in verband met uw verblijfplaatsen ondanks uw heilige schrik voor uw belagers (tot in Europa toe) hoogst onaannemelijk, temeer daar jullie volgens uw zus afgesproken hadden om jullie verblijf in Europa zo geheim mogelijk te houden en daar volgens uw zus slechts een heel beperkte kring van jullie verblijf hier op de hoogte was (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 22-23). Deze vaststelling op zich zet dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees voor uw belagers in Europa, die volgens jullie met uw belagers, i.e. het drugskartel van Joaquín Guzman, in Mexico verbonden zijn (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 25; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 15), op de helling. Hierdoor wordt ook uw vrees voor uw belagers in Mexico zelf danig op de helling gezet.

Tot slot hadden jullie slechts weinig coherente informatie over de problemen van jullie moeder sinds jullie vertrek uit Mexico. Zo wist u weliswaar dat uw moeder een aantal keer moest verhuizen, maar wist u niet op hoeveel adressen ze had gewoond. U vermoedde enkel dat ze op twee of drie verschillende adressen had gewoond. U had hierover geen zekerheid omdat u geen tijd had om het haar te vragen. U wist zelfs niet eens met zekerheid waar uw moeder ten tijde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verbleef (CGVS II, p. 2-3). Ook uw zus dacht dat uw moeder een tweetal keer verhuisde. Zekerheid had ze bijgevolg niet. Ze wist niet eens bij benadering sinds hoelang uw moeder op haar laatste verblijfadres woonde (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 3-4). U wist voorts evenmin hoeveel keer uw moeder in de loop van 2014 (tot uw tweede gehoor) door jullie belagers werd lastiggevallen; u had enkel weet van één bedreiging in 2014 (CGVS II, p. 3). De inhoud van die ene bedreiging in 2014 waarvan u weet had kenden jullie niet en jullie stelden hierover evenmin vragen (CGVS II, p. 3; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 6). Voorts vermoedde u dat uw moeder in de loop van 2013 dreigbrieven ontvangen heeft, maar hierover had u geen enkele zekerheid omdat u hierover geen vragen heeft gesteld (CGVS II, p. 4). Nochtans beweerde uw zus dat jullie beiden wisten dat uw moeder in de loop van 2013 dreigbrieven ontvangen heeft. Naar de inhoud van deze dreigbrieven kon ze echter alleen gissen (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 6-7). Of uw moeder sinds uw zus' eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nieuwe dreigbrieven ontvangen had wist ze niet (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 2). Verder legden jullie ter staving van de door uw moeder ontvangen dreigbrieven niet het minste begin van bewijs neer. Jullie legden uit dat uw moeder deze dreigbrieven gewoon weggooid (CGVS II, p. 3-4; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 10). Gelet op het feit dat u tijdens uw eerste gehoor meermaals op het belang van bewijsstukken werd gewezen (CGVS I, p. 5; p. 7; p. 31-32; p. 34), gelet op het feit dat de laatste door uw moeder ontvangen brief dateert van een aantal maanden na dit eerste gehoor, gelet op het feit dat uw zus aangaf dat u aan uw moeder bijkomende bewijzen heeft gevraagd (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 10) en gelet op het feit dat u tijdens uw tweede gehoor nog een aantal documenten neerlegde (CGVS II, p. 9), komt jullie bewering dat uw moeder deze dreigbrief zomaar weggegooid zou hebben geenszins aannemelijk noch overtuigend over. Verder beweerde u dat uw moeder dreigtelefoons ontving (CGVS II, p. 4-5), terwijl uw zus hierover niet de minste informatie had (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 7). Tot slot wist uw zus weliswaar dat uw moeder onderweg naar haar werk werd geïnterpelleerd, maar door wie ze werd geïnterpelleerd en wat de inhoud was van deze interpellaties wist ze dan weer niet (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 2-3). Dat jullie slechts over bijzonder lacunaire informatie beschikten over jullie moeders problemen met jullie belagers sinds jullie vertrek uit Mexico, dat jullie hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat jullie hiervan niet het minste begin bewijs neerlegden, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas en dat hij / zij alle mogelijke documenten neerlegt ter staving ervan. Gezien de problemen die jullie moeder na jullie vertrek uit Mexico zou hebben gekend rechtstreeks verband houden met de problemen die aan de basis liggen van jullie vertrek uit Mexico en u deze problemen van uw moeder geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde persoonlijke problemen met jullie belagers fundamenteel ondergraven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan jullie problemen met en jullie vrees voor het Mexicaanse drugskartel van Joaquín Guzman geen geloof kan worden gehecht.

Betreffende de problemen in het kader van de judobond die jullie wel aannemelijk gemaakt hebben, i.e. uw diskwalificatie op de nationale olympische spelen en uw daaropvolgende schorsing, kan er nog opgemerkt worden dat, naast het feit dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade, deze problemen te ver in de tijd gesitueerd zijn om heden bij terugkeer naar Mexico een vrees te rechtvaardigen. Uit jullie verklaringen blijkt immers duidelijk dat jullie de jaren voor jullie vertrek uit Mexico geen problemen meer ondervonden

met de mensen van de judobond en hun entourage. Hoewel u dit niet gezegd zou hebben (CGVS III, p. 8-9), wordt deze bevinding bevestigd door de verklaringen van uw zus waaruit onomstotelijk blijkt dat zowel u als zij actueel geen vrees meer koesteren ten aanzien van de personen van de judobond en hun entourage (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 4; p. 17).

Het feit dat u omwille van uw religieuze overtuigingen – u en uw zus zijn mormonen – door medeburgers (mondeling) werd gepest (CGVS I, p. 27) en volgens uw zus uitzonderlijk eens een klap kregen (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 27) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw zus gaf immers expliciet aan dat het feit dat jullie gepest werden en heel af en toe een klap kregen geen vluchtmotief was; ze vermeed immers de mensen die haar niet aanvaardden (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 27).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers hoogstens uw identiteit en nationaliteit, uw onderwijs carrière, het verlies van jullie paspoort in Rome, de terugkeer van uw bagage naar Mexico op 27 juli 2012, jullie judocarrière, uw medische problemen, uw moeders medische problemen en uw vaders professionele activiteiten, waaraan niet getwijfeld wordt. De brief van uw moeder heeft een gesolliciteerd karakter en de bewijskracht ervan is bijgevolg uiterst minimaal, temeer daar documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Dat er in Mexico door overheidsinstellingen mensenrechtenschendingen gepleegd worden, zoals uit het door uw advocaat neergelegde krantenartikel blijkt, wordt tot slot door het Commissariaat-generaal niet betwist. Uit dit artikel blijkt echter tevens dat het aantal door de overheid begane mensenrechtenschendingen significant daalt en dat de mensenrechtenschendingen voornamelijk gekaderd dienen te worden in de strijd tussen de Mexicaanse overheid en de talrijke machtige drugskartels. Jullie hebben, zoals hierboven reeds gebleken is, echter geenszins aannemelijk gemaakt dat jullie ook maar enigszins banden zouden hebben met een in Mexico opererend drugskartel, waardoor jullie evenmin aannemelijk gemaakt hebben dat jullie een potentieel slachtoffer zouden kunnen worden van mogelijke door de overheid gepleegde mensenrechtenschendingen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw identiteit en nationaliteit en aan uw medische problemen als judoka wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (Al.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pachuca en bent u Mexicaans staatsburger. U bent zus van A.A.B.Z.P. (O.V. 7.710.888). Van kindsbeen af moesten jullie de jaloezische blikken van vele landgenoten trotseren. Enerzijds was dit te wijten aan de invloedrijke functie van uw vader. Hierdoor dacht men dat jullie successen – jullie waren beiden succesvolle judoka's – aan mogelijks door uw vader gepleegde corruptie was te wijten. Anderzijds waren jullie, in tegenstelling tot de katholieke meerderheid in Mexico, overtuigde mormonen, die, aldus veel Mexicanen, rijk zijn. In de loop van 2006 en 2007 startten jullie op de nationale judoschool en werden jullie opgenomen in de nationale ploeg. Opnieuw was afgunst jullie deel. Mensen vroegen zich immers af hoe het mogelijk was dat twee zussen tegelijkertijd in de nationale school ingeschreven konden worden. Gelet op jullie capaciteiten namen jullie deel aan de preselecties voor de nationale olympische spelen. Na het eerste selectietornooi in januari 2007 werden jullie door een chauffeur teruggevoerd. Tijdens de rit kwam er een wiel los waarop de chauffeur een vergeefse poging om te remmen ondernam. De remmen waren vooraf echter gesaboteerd waardoor de bus overkop ging en u aan uw ruggenwervels gewond raakte. Toen jullie bij de politie klacht probeerden in te dienen, werd u door de politieagent gezegd dat, gelet op het feit dat er geen zichtbare verwondingen waren, klacht indienen zinloos was. Hij wou dan ook geen proces-verbaal opstellen. Aanvankelijk wisten jullie niet wie voor de sabotage verantwoordelijk was; later zouden jullie vermoeden dat de sabotage het werk was van (de entourage van) Alberto Chávez, een verantwoordelijke van de judobond van de staat Hidalgo. Ook hierna werden jullie in de aanloop naar de nationale olympische spelen verschillende stokken in de wielen gestoken. In dezelfde periode gaven jullie op aanraden van Alberto Chávez een kranteninterview aan de journaliste Olga Leon. Dit bleek

achteraf gezien echter een valstrik van Chávez te zijn. In het artikel werden jullie immers woorden in de mond gelegd die jullie niet hadden uitgesproken waardoor jullie nog meer problemen kregen. Zo gaven jullie volgens het krantenartikel onder meer kritiek op het beleid van Alberto Chávez die zijn functie niet op een correcte manier zou vervullen. Deze kritiek straalde vervolgens negatief af op de regionale regering van Hidalgo, geleid door Miguel Osorio Chong, die voor de benoeming van Chávez verantwoordelijk was. Jullie vermoedden een complexe (politieke) strategie vanwege Alberto Chávez, bondgenoot van de plaatselijke regeringsleider, die zowel jullie als enkele van zijn (politieke) tegenstanders een hak wilde zetten. Ondanks al jullie problemen konden jullie uiteindelijk toch, onder meer nadat uw vader een aantal gunsten verleend had aan de judovereniging van de staat, aan de nationale olympische spelen deelnemen. Tijdens deze spelen voelde u zich echter onrechtvaardig behandeld waardoor u kwaad werd en zonder de judogroet te doen de tatami verliet. De scheidsrechter voelde zich bovendien door u beledigd. Hierna zag u dat de regionale regeringsleider Miguel Osorio Chong overlegde met de scheidsrechter, de hoofdscheidsrechter en verschillende verantwoordelijken van uw judoassociatie. U werd kort hierop gediskwalificeerd en twee jaar geschorst. Ook uw zus had het moeilijk tijdens de olympische spelen, maar behaalde toch een medaille. Onmiddellijk na de olympische spelen, i.e. in mei of juni 2007, werden jullie beiden – nochtans was uw zus niet geschorst – uit de nationale school gezet. Uw tegenstanders binnen de judowereld, die tot in de hoogste politieke regionen van jullie staat kennissen hadden, namen echter geen vrede met jullie ontslag. Na dit ontslag ondervonden jullie immers allerlei soorten agressie: er werden dode dieren rond jullie huis gelegd, jullie vonden moeilijk een nieuwe school, jullie werden beledigd, jullie hadden (nog steeds in 2007) opnieuw een verdacht ongeval – wederom waren de remmen gesaboteerd – en jullie durfden bijna niet buiten te komen. Eind 2008 werd zelfs uw tante G. vermoord. Tante G., de zus van uw moeder, leek als twee druppels water op uw moeder en uit het feit dat uw moeder op de dag van de moord eigenlijk bij uw tante op bezoek had moeten gaan leidden jullie af dat uw moeder het echte doelwit van de moord was; door jullie moeder te vermoorden wilden jullie tegenstanders jullie treffen. De politie voerde nauwelijks een onderzoek naar de moord en gauw werd – volgens jullie verkeerdelijk – besloten dat het om een roofoverval ging. Jullie werden door de familie van uw tante G. voor het onheil dat hen overkomen was verantwoordelijk geacht waardoor er een breuk kwam in de familierelaties. De moord op uw tante was voor uw vader de druppel die de emmer deed overlopen. Hij besloot zonder jullie medeweten de bescherming van het drugskartel rond Joaquín Guzmán in te roepen. Hierna verbeterde de situatie zienderogen zonder dat jullie wisten wat de oorzaak van deze verbetering was. Het drugskartel wou echter na een tijd – dit was eind 2010 – een wederdienst vanwege uw vader. Hij moest één van zijn dochters aan een drugsbaron uithuwelijken en hij moest eveneens een moord plegen. Uw vaders geweten liet dit echter niet toe. Door zijn weigering werd uw vader bedreigd. Zijn familie zou de gevolgen van zijn weigering dragen en zou voor zijn ogen uitgemoord worden. Jullie vader besloot hierop onder te duiken, maar, alvorens te verdwijnen, bracht hij jullie van het gevaar uitgaande van het drugskartel op de hoogte. Sindsdien hadden jullie geen contact meer met jullie vader en kregen jullie problemen met leden van het drugskartel. Jullie telefoonlijn werd afgeluisterd, jullie ontvingen anonieme boodschappen en telefoontjes en jullie werden achtervolgd. Om problemen te vermijden hielden jullie zich dan ook zoveel mogelijk binnenshuis. Op 2 september 2011 kwam u uitzonderlijk toch buiten om te fitnessen. Na uw training keerde u te voet terug naar huis. Toen u in een doodlopende straat wandelde, werd de straat plots afgesloten door een wagen waaruit een aantal gewapende mannen sprongen. U kon echter ontkomen. U en uw zus bespraken de situatie en jullie besloten dat jullie in Mexico niet langer veilig waren. Jullie betaalden iemand op het ministerie van Buitenlandse Zaken om snel aan jullie paspoorten te geraken. Op 7 september 2011 reisden jullie legaal via Spanje naar Italië. Aangezien jullie veronderstelden dat jullie probleem van tijdelijke en dus voorbijgaande aard was dienden jullie geen asielaanvraag in Italië in. In april 2012 werden jullie paspoorten in Italië echter gestolen en moesten jullie een nieuw paspoort in de Mexicaanse ambassade in Rome regelen. Sindsdien merkten jullie dat jullie door Latino's achtervolgd werden. Daardoor gingen jullie uit elkaar en probeerden jullie elk op jullie eigen manier jullie vijanden af te schudden. Uiteindelijk achtte u het veilig om naar Mexico terug te keren. U boekte een vlucht vanuit Parijs (Frankrijk). In Parijs werd u echter verteld dat er een probleem was met de reservering en kon u de vlucht niet nemen. U besloot daarop een vlucht vanuit Frankfurt (Duitsland) te nemen. Daar mocht u weer niet aan boord gaan en werd u verteld dat er een probleem was met uw ticket. Deze vreemde wendingen deden bij u ten volle het besef rijpen dat u absoluut niet meer naar Mexico zou kunnen terugkeren. Na overleg met uw zus die in Milaan verbleef en die u vertelde dat ze in Milaan ook vreemde ervaringen had besloten jullie terug samen te komen en een asielaanvraag in te dienen. Op 28 mei 2013 vroegen jullie uiteindelijk in België asiel aan. Korte tijd later vernietigden jullie in Rome verkregen paspoort. Jullie vernamen nog dat na jullie vertrek uit Mexico uw moeder problemen bleef kennen – verdachte auto's stonden in de buurt geparkeerd en ze ontving ook anonieme boodschappen – en ze hierdoor een aantal keer diende te verhuizen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uitgereikt in Rome (Italië) op 30 april 2012; verschillende documenten van de Questura di Roma ter staving van het verlies van uw paspoort waarmee u Mexico heeft verlaten; een dichiarazione di presenza d.d. 20 oktober 2011 met informatie over uw verblijf in Italië (waaruit onder meer blijkt dat het paspoort waarmee u naar Italië reisde uitgereikt werd op 29 augustus 2011 en dat u op 8 september 2011 in Italië bent aangekomen); uw geboorteakte, uitgereikt op 29 maart 2010; een attest ter staving van uw middelbare schooldiploma d.d. 21 februari 2011; uw badge van de universiteit d.d. 1 oktober 2008; twee documenten in verband met uw vaders professionele carrière; verschillende documenten ter staving van uw judocarrière en uw kwetsuren als judoka; verschillende documenten ter staving van uw diskwalificatie op de nationale olympische spelen en daaropvolgende schorsing; het door jullie aan de krant Hidalgo op 23 april 2007 toegekende interview en de in dezelfde krant op 24 april 2007 gepubliceerde reactie van de voorzitter van de judobond; een kopie van de overlijdensakte van uw tante G. uitgereikt op 20 mei 2014 waaruit blijkt dat ze op 13 december 2008 gestorven is ten gevolge van een kogel; verschillende bagagestickers ter staving van het vertrek van uw bagage naar Mexico op 27 en 28 juli 2012; verschillende medische documenten ter staving van uw moeders medische problemen; verschillende Belgische medische documenten ter staving van uw eigen medische problemen; en een door uw moeder opgestelde brief d.d. 17 september 2014 ter bevestiging van uw asielmotieven. Op het einde van uw gehoor op het Commissariaatgeneraal legde uw advocaat nog een krantenartikel neer over mogelijke mensenrechtenschendingen gepleegd door het leger en de politie onder het bewind van voormalig president Felipe Calderon (2006-2012).

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebben jullie niet aannemelijk gemaakt jullie (voorlopige) paspoorten daadwerkelijk, zoals jullie beweerden (CGVS II, p. 5; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 12-14), vernietigd te hebben. Wat dit betreft, sloop er in uw opeenvolgende verklaringen onder meer een opvallende ongerijmdheid. Toen u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal naar uw originele paspoort werd gepolst, zei u dat u uw paspoort niet had meegebracht omdat, gelet op het feit dat u dit al op de Dienst Vreemdelingenzaken had voorgelegd, u dacht dat dit niet nodig was (CGVS I, p. 3). Nochtans had u volgens uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede gehoor uw paspoort ten tijde van het eerste gehoor reeds geruime tijd vernietigd (CGVS II, p. 5). Als rechtvaardiging hiervoor, zei u dat u tijdens uw eerste gehoor niet gezegd had dat u uw paspoort had vernietigd, aangezien een vernietiging van een paspoort in Mexico als een misdrijf wordt beschouwd. Daarom wilde u hierover eerst met uw advocaat overleggen (CGVS II, p. 5). Uw zus verklaarde dat jullie jullie paspoorten vernietigden om jullie band met Mexico door te knippen en ze niet als Mexicaanse wilde geïdentificeerd worden (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 12). Jullie uitleg voor het ontbreken en/of vernietigen van jullie paspoort houdt echter geen steek. Naast het feit dat uit uw zus' verklaringen blijkt dat jullie voor het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal reeds een onderhoud met een advocaat hadden (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 13), vernietigden jullie jullie overige identiteitsdocumenten niet, integendeel. Na de vernietiging van jullie paspoort vroegen jullie zelfs nog een Mexicaanse geboorteakte aan (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 13-14). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat jullie jullie originele paspoorten bewust achterhouden omdat hierin mogelijks informatie staat, zoals onder meer in- en uitreisstempels waaruit mogelijks een recente terugkeer naar Mexico blijkt, die geenszins in overeenstemming te brengen is met de inhoud van jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal. Deze bevinding op zich ondermijnt in ernstige mate jullie algemene geloofwaardigheid.

Dat aan jullie algemene geloofwaardigheid danig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit de verklaringen van uw zus A.A.B.Z.P. betreffende haar verblijf in Italië sinds jullie vertrek uit Mexico. Zij beweerde dat ze legaal in Italië kon verblijven door om de drie maanden de Europese Unie te verlaten en naar Zwitserland te gaan. Door op regelmatige basis de Europese Unie te verlaten – ze had immers geen verblijfsvergunning voor Italië –, kon ze haar verblijf in Italië regulariseren. Ze nam kennis van deze techniek door een Italiaanse advocaat, van wie ze de naam vergeten was, te consulteren (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 21; p. 23-24). Deze verklaringen zijn echter geenszins in overeenstemming te brengen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat Zwitserland sinds 2008-2009 lid is van de Schengenzone. Dit betekent dat onderdanen afkomstig uit een nietvisumplichtig land buiten de Schengenzone, zoals Mexico, voor een verblijf langer dan 90 dagen wel degelijk een visum of verblijfsvergunning nodig hebben. Dat uw zus, door de Zwitserse grens over te steken, dit kon vermijden, houdt geen steek. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie in andere omstandigheden in Italië verbleven dan jullie op het Commissariaat-generaal beweerden, bijv. met een visum of verblijfsvergunning. Deze vaststelling ondergraaft wederom jullie algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.

Voorts blijkt dat, ondanks dat u uitdrukkelijk beweerde reeds sinds april 2012 pogingen ondernomen te hebben om uw belagers die jullie tot in Europa achtervolgd zouden hebben af te schudden en ondanks dat u op 27 juli 2012, de dag waarop u eigenlijk naar Mexico had moeten terugkeren, ten volle reeds besepte dat jullie in gevaar waren en niet naar Mexico konden terugkeren, jullie nog tot 28 mei 2013 afwachtten alvorens een asielaanvraag in Europa, en meer bepaald in België, in te dienen. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u moest afwachten totdat uw zus u vervoegde (CGVS II, p. 8; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 28), houdt, gelet op het feit dat jullie ook elders, bijv. in Italië waar uw zus langer dan u verbleef, een asielaanvraag konden indienen, geen steek. Het loutere feit dat, ondanks dat jullie reeds in juli 2012 beseften dat jullie niet naar Mexico konden terugkeren, nog een tiental maanden afwachtten alvorens een asielaanvraag in te dienen, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat jullie jullie vrees voor het drugskartel van Joaquín Guzmán geenszins aannemelijk gemaakt hebben, blijkt tevens uit het feit dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat jullie in het kader van jullie judocarrière zwaarwichtige problemen gekend zouden hebben. Nochtans zouden deze zwaarwichtige problemen voor uw vader de aanleiding geweest zijn om de hulp van het drugskartel in te roepen, waardoor jullie uiteindelijk in de problemen zijn gekomen. Hoewel er geenszins getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van jullie medische problemen ten gevolge van jullie sportactiviteiten, aan het feit dat jullie een kranteninterview gegeven hebben die niet werd geapprecieerd en aan uw diskwalificatie tijdens de nationale olympische spelen met uw schorsing tot gevolg – dit documenteerden jullie immers afdoende –, slopen er betreffende de door jullie beweerde zwaarwichtige problemen die jullie ondervonden zouden hebben, met name de opzettelijk uitgelokte ongevallen en de moord op uw tante, een aantal opvallende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in jullie opeenvolgende verklaringen.

Terwijl u en uw zus geen ongeval vermeldden voor de publicatie van jullie kranteninterview in 2007 en terwijl u de twee ongevallen die jullie meemaakten situeerde na het kranteninterview (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst A.A.B.Z.P., vraag 3.5), gaven jullie beiden op het Commissariaatgeneraal aan dat er één ongeval voor het kranteninterview en één ongeval erna plaatsvond. Aanvankelijk situeerde u het eerste ongeval onmiddellijk na het eerste selectietornooi voor de nationale olympische spelen (CGVS I, p. 17), terwijl u later vermoedde dat het ongeveer een maand na het eerste selectietornooi gebeurde (CGVS II, p. 4-5). Overigens komt het eerder bevreemdend over dat, ondanks dat de remmen van jullie voertuig volgens jullie werden doorgeknipt, jullie meerdere kilometers door een stad konden rijden zonder gewaar te worden dat er een probleem was met deze remmen (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 6-8) en dat jullie geen enkel begin van bewijs van deze ongevallen konden neerleggen. Nochtans documenteerden jullie jullie minder zwaarwichtige problemen bij de judobond, met name uw diskwalificatie, jullie krantenartikel en jullie medische problemen, wel degelijk uitgebreid.

Daarnaast blijkt dat u de (context van de) moord op uw tante G., zus van uw moeder, – G.'s dood was voor uw vader de aanleiding om de hulp van het drugskartel in te roepen (CGVS I, p. 21; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 13) – geenszins aannemelijk heeft weten te maken. Volgens jullie moest de dood van jullie tante gekaderd worden in jullie moeilijkheden die jullie ondervonden ten gevolge van jullie judoverleden, i.e. de moeilijkheden met de judobond van Hidalgo. Het komt, gelet op de in alle redelijkheid voor de hand liggende talrijke mogelijkheden om uw moeder, die eigenlijk in de plaats van uw tante had vermoord moeten worden, bij haar thuis te vermoorden, echter a priori weinig waarschijnlijk over dat er een persoonswissel – G. werd door haar moordenaar(s) als uw moeder aanzien en uw moeder moest vermoord worden omdat zij de persoon was die jullie het liefste zagen (CGVS I, p. 21; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 11) – zou gebeurd zijn. Voorts is het opvallend dat u en uw zus de dood van en/of de moord op uw tante in jullie opeenvolgende verklaringen in een andere context plaatsten. Daar waar uit de chronologie van jullie beider verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken overduidelijk blijkt dat jullie tante G. vermoord werd nadat de hulp van het drugskartel werd ingeroepen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst A.A.B.Z.P., vraag 3.5), beweerden jullie op het Commissariaat-generaal dat de moord op tante G. precies de aanleiding was om de hulp van het drugskartel in te roepen; de moord op uw tante situeerden jullie bijgevolg voor het inroepen van de hulp van het drugskartel (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 8; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 13). U insinueerde weliswaar dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een vertaalprobleem was (CGVS I, p. 16). Deze rechtvaardiging is echter niet afdoende. Naast het feit dat de verklaringen op de Dienst Vreemdelingen van u en uw zus volledig gelijklopend zijn – dat er twee maal verkeerd vertaald zou worden is geenszins aannemelijk –, blijkt uit het verslag van jullie verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat jullie jullie verklaringen aflegden, jullie verklaringen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat jullie jullie verklaringen daarop voor akkoord ondertekenden. Aangezien jullie opeenvolgende verklaringen

betreffende de omstandigheden van de dood van jullie tante coherentie missen, werden jullie bijkomende bewijsstukken ter staving van haar overlijden, zoals een overlijdensakte, een autopsieverlag, pv's van de politie en krantenartikelen, gevraagd. U legde hierop enkel een overlijdensakte neer, waaruit blijkt dat uw tante inderdaad ten gevolge van een kogel is overleden. Hieruit blijkt echter geenszins de context van uw tantes overlijden, temeer daar de zelfmoordpiste in de (lokale) pers geenszins werd uitgesloten (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 17-18). Uw zus verklaarde dat ze geen bijkomende documenten kon neerleggen omdat de familie van jullie overleden tante niets meer met jullie te maken wilde hebben. Ze gaven jullie immers de schuld van de dood van jullie tante (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 19). Deze uitleg kan, gelet op het feit dat jullie wél de overlijdensakte in handen konden krijgen, geenszins overtuigen, temeer daar uit uw zus' verklaringen blijkt dat uw moeder, met wie jullie contact onderhouden, zich bezighield met (de opvolging van) het (politie)onderzoek (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 12). Ook de uitleg dat jullie geen krantenartikelen betreffende het overlijden van uw tante meer te pakken konden krijgen (CGVS III, p. 3), houdt, gelet op het grote aantal documenten (waaronder krantenknipsels) die jullie in het kader van jullie judoproblemen konden neerleggen, geen steek. Nochtans blijkt uit jullie verklaringen dat er wel degelijk bewijzen (zoals politierapporten en krantenartikelen) zijn (CGVS III, p. 2-3; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 17-18) en kan er redelijkerwijze van asielzoekers verwacht worden dat ze al deze documenten neerleggen die hun asielrelaas kunnen staven.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de door jullie in het kader van jullie conflict met de judobond ondervonden zwaarwichtige problemen, meer bepaald de opzettelijk veroorzaakte ongevallen en de dood van jullie tante. Daar u de omstandigheden van de dood van uw tante geenszins aannemelijk heeft weten te maken, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat de dood van uw tante voor uw vader de aanleiding was om de bescherming van een drugskartel in te roepen en bijgevolg van uw vrees voor leden van dit drugskartel fundamenteel op de helling te staan.

Deze bevinding wordt bevestigd doordat zowel jullie houding als deze van uw moeder sinds het vertrek en/of verdwijning van uw vader erg bevreedend overkomen. Volgens uw zus zou het drugskartel rond Joaquín Guzman zowel jullie als uw beide ouders willen vermoorden (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 14). Dat, gelet op de door jullie beschreven macht van het drugskartel, jullie na de verdwijning van uw vader voornamelijk gewoon thuis bleven (CGVS III, p. 9) en dat uw moeder sinds geruime tijd voor uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal gewoon thuis woonde en dat ze zelfs gewoon ging werken (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 14), is echter een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met deze beweerde moorddreiging.

Verder zijn uw verklaringen onverenigbaar met de inhoud van de door u neergelegde documenten. U verklaarde dat u op het moment dat u in een doodlopende straat door gewapende mannen werd ingesloten, i.e. op 2 september 2011, niet over een geldig paspoort beschikte. Door het incident d.d. 2 september 2011 beseften jullie dat jullie niet langer in Mexico konden blijven en besloten jullie jullie paspoorten te regelen door iemand op het ministerie van Buitenlandse Zaken te betalen (CGVS I, p. 22). Uit de door u neergelegde dichiarazione di presenza d.d. 20 oktober 2011 blijkt echter dat uw paspoort uitgereikt werd op 29 augustus 2011, i.e. vóór het door u beweerde incident d.d. 2 september 2011. Aangezien uw paspoort uitgereikt werd voor het plaatsgrijpen van de door u beweerde aanleiding om uw paspoort aan te vragen, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanleiding om dit paspoort aan te vragen, i.e. het incident d.d. 2 september 2011, zelf ernstig op de helling te staan.

Voorts is het feit dat uw respectievelijke verblijfplaatsen in Europa duidelijk uit uw facebookaccount blijken evenmin in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees. Uit uw facebookpagina valt immers onder meer duidelijk op te maken dat u nauwelijks twee weken voor uw asielaanvraag in België, i.e. op 14 mei 2013, schrijft nog steeds in Brussel te zijn. Dat u zo openlijk over uw verblijfplaats communiceerde, is geenszins in overeenstemming te brengen met uw vrees voor uw belagers (uit de entourage van het drugskartel) die u in april 2012 in Europa hadden weten te lokaliseren en die u sindsdien in Europa van u af probeerde te schudden (CGVS II, p. 8). Aangezien uw belagers klaarblijkelijk enorme mogelijkheden hadden om jullie te lokaliseren – jullie werden door jullie Mexicaanse belagers zelfs in Europa gevonden – en aangezien u maar liefst 1659 facebookvrienden, onder wie voornamelijk Spaanstaligen, had van wie de betrouwbaarheid door het grote aantal in alle redelijkheid onmogelijk te achterhalen is, is een dergelijke openheid op facebook in verband met uw verblijfplaatsen ondanks uw heilige schrik voor uw belagers (tot in Europa toe) hoogst onaannemelijk, temeer daar jullie volgens uw zus afgesproken hadden om jullie verblijf in Europa zo geheim mogelijk te houden en daar volgens uw zus slechts een heel beperkte kring van jullie verblijf hier op de hoogte was (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 22-23). Deze vaststelling op zich zet dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees voor uw belagers in Europa, die volgens jullie met uw belagers, i.e. het drugskartel van Joaquín Guzman, in Mexico verbonden zijn (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 25; CGVS II

A.A.B.Z.P., p. 15), op de helling. Hierdoor wordt ook uw vrees voor uw belagers in Mexico zelf danig op de helling gezet.

Tot slot hadden jullie slechts weinig coherente informatie over de problemen van jullie moeder sinds jullie vertrek uit Mexico. Zo wist u weliswaar dat uw moeder een aantal keer moest verhuizen, maar wist u niet op hoeveel adressen ze had gewoond. U vermoedde enkel dat ze op twee of drie verschillende adressen had gewoond. U had hierover geen zekerheid omdat u geen tijd had om het haar te vragen. U wist zelfs niet eens met zekerheid waar uw moeder ten tijde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verbleef (CGVS II, p. 2-3). Ook uw zus dacht dat uw moeder een tweetal keer verhuisde. Zekerheid had ze bijgevolg niet. Ze wist niet eens bij benadering sinds hoelang uw moeder op haar laatste verblijfadres woonde (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 3-4). U wist voorts evenmin hoeveel keer uw moeder in de loop van 2014 (tot uw tweede gehoor) door jullie belagers werd lastiggevallen; u had enkel weet van één bedreiging in 2014 (CGVS II, p. 3). De inhoud van die ene bedreiging in 2014 waarvan u weet had kenden jullie niet en jullie stelden hierover evenmin vragen (CGVS II, p. 3; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 6). Voorts vermoedde u dat uw moeder in de loop van 2013 dreigbrieven ontvangen heeft, maar hierover had u geen enkele zekerheid omdat u hierover geen vragen heeft gesteld (CGVS II, p. 4). Nochtans beweerde uw zus dat jullie beiden wisten dat uw moeder in de loop van 2013 dreigbrieven ontvangen heeft. Naar de inhoud van deze dreigbrieven kon ze echter alleen gissen (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 6-7). Of uw moeder sinds uw zus' eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nieuwe dreigbrieven ontvangen had wist ze niet (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 2). Verder legden jullie ter staving van de door uw moeder ontvangen dreigbrieven niet het minste begin van bewijs neer. Jullie legden uit dat uw moeder deze dreigbrieven gewoon weggooid (CGVS II, p. 3-4; CGVS I A.A.B.Z.P., p. 10). Gelet op het feit dat u tijdens uw eerste gehoor meermaals op het belang van bewijsstukken werd gewezen (CGVS I, p. 5; p. 7; p. 31-32; p. 34), gelet op het feit dat de laatste door uw moeder ontvangen brief dateert van een aantal maanden na dit eerste gehoor, gelet op het feit dat uw zus aangaf dat u aan uw moeder bijkomende bewijzen heeft gevraagd (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 10) en gelet op het feit dat u tijdens uw tweede gehoor nog een aantal documenten neerlegde (CGVS II, p. 9), komt jullie bewering dat uw moeder deze dreigbrief zomaar weggegooid zou hebben geenszins aannemelijk noch overtuigend over. Verder beweerde u dat uw moeder dreigtelefoons ontving (CGVS II, p. 4-5), terwijl uw zus hierover niet de minste informatie had (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 7). Tot slot wist uw zus weliswaar dat uw moeder onderweg naar haar werk werd geïnterpelleerd, maar door wie ze werd geïnterpelleerd en wat de inhoud was van deze interpellaties wist ze dan weer niet (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 2-3). Dat jullie slechts over bijzonder lacunaire informatie beschikten over jullie moeders problemen met jullie belagers sinds jullie vertrek uit Mexico, dat jullie hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat jullie hiervan niet het minste begin bewijs neerlegden, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas en dat hij / zij alle mogelijke documenten neerlegt ter staving ervan. Gezien de problemen die jullie moeder na jullie vertrek uit Mexico zou hebben gekend rechtstreeks verband houden met de problemen die aan de basis liggen van jullie vertrek uit Mexico en u deze problemen van uw moeder geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde persoonlijke problemen met jullie belagers fundamenteel ondergraven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan jullie problemen met en jullie vrees voor het Mexicaanse drugskartel van Joaquín Guzman geen geloof kan worden gehecht.

Betreffende de problemen in het kader van de judobond die jullie wel aannemelijk gemaakt hebben, i.e. uw diskwalificatie op de nationale olympische spelen en uw daaropvolgende schorsing, kan er nog opgemerkt worden dat, naast het feit dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade, deze problemen te ver in de tijd gesitueerd zijn om heden bij terugkeer naar Mexico een vrees te rechtvaardigen. Uit jullie verklaringen blijkt immers duidelijk dat jullie de jaren voor jullie vertrek uit Mexico geen problemen meer ondervonden met de mensen van de judobond en hun entourage. Hoewel u dit niet gezegd wou hebben (CGVS III, p. 8-9), wordt deze bevinding bevestigd door de verklaringen van uw zus waaruit onomstotelijk blijkt dat zowel u als zij actueel geen vrees meer koesteren ten aanzien van de personen van de judobond en hun entourage (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 4; p. 17).

Het feit dat u omwille van uw religieuze overtuigingen – u en uw zus zijn mormonen – door medeburgers (mondeling) werd gepest (CGVS I, p. 27) en volgens uw zus uitzonderlijk eens een klap kregen (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 27) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw zus gaf immers expliciet aan dat het feit dat jullie gepest werden en heel af

en toe een klap kregen geen vluchtmotief was; ze vermeed immers de mensen die haar niet aanvaardden (CGVS I A.A.B.Z.P., p. 27).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers hoogstens uw identiteit en nationaliteit, uw onderwijs carrière, het verlies van jullie paspoort in Rome, de terugkeer van uw bagage naar Mexico op 27 juli 2012, jullie judocarrière, uw medische problemen, uw moeders medische problemen en uw vaders professionele activiteiten, waaraan niet getwijfeld wordt. De brief van uw moeder heeft een gesolliciteerd karakter en de bewijskracht ervan is bijgevolg uiterst minimaal, temeer daar documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Dat er in Mexico door overheidsinstellingen mensenrechtenschendingen gepleegd worden, zoals uit het door uw advocaat neergelegde krantenartikel blijkt, wordt tot slot door het Commissariaat-generaal niet betwist. Uit dit artikel blijkt echter tevens dat het aantal door de overheid begane mensenrechtenschendingen significant daalt en dat de mensenrechtenschendingen voornamelijk gekaderd dienen te worden in de strijd tussen de Mexicaanse overheid en de talrijke machtige drugskartels. Jullie hebben, zoals hierboven reeds gebleken is, echter geenszins aannemelijk gemaakt dat jullie ook maar enigszins banden zouden hebben met een in Mexico opererend drugskartel, waardoor jullie evenmin aannemelijk gemaakt hebben dat jullie een potentieel slachtoffer zouden kunnen worden van mogelijke door de overheid gepleegde mensenrechtenschendingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoeksters hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift de schending aan van:

“- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);

- art. 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1850 (wellicht wordt bedoeld 1980);

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

3.4. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeksters tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven die de beslissing onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeksters louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeksters werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeksters kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.6. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt onder getoetst of in hoofde van verzoeksters een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikel 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Aangaande de vluchtelingenstatus

3.7. De identiteit en de sportactiviteiten van verzoeksters zijn niet in het geding. Echter kan er niet worden ingezien waarom verzoeksters nalaten hun paspoorten neer te leggen nu ze bekend zijn met het internationaal reizen en zich wel degelijk bewust waren van het belang van hun paspoort. Er kan dan enkel worden vastgesteld dat verzoeksters op dit punt in hun medewerkingsplicht falen. Nog daargelaten dat de commissaris-generaal wellicht niet onterechte meent dat verzoeksters de inhoud van deze gebruikte paspoorten niet bekend wilden maken, kan niet worden ingezien waarom ze geen paspoorten bezitten. Immers verzoeksters hebben geen problemen met hun overheid, ze zijn legaal vertrokken, hebben in Italië op voorleggen van nieuw uitgereikte geboorteaktes ook nieuwe paspoorten verkregen en hun moeder heeft evenmin problemen gehad om naar België te komen. Verzoeksters hun bewering dat de paspoorten tegen betaling werden verkregen betekent nog niet dat deze niet geldig werden uitgereikt, volgens hun zeggen, in een versnelde procedure. Het is immers niet ongewoon dat

betaald dient te worden voor het verkrijgen van een paspoort. Hun verklaring dat het paspoort niet zou zijn uitgereikt op de dag van het busincident maar op 29 augustus 2011 omdat *“de zussen meldden aan degene die voor de paspoorten zorgen dat ze een vroege uitleveringsdatum wensten op het paspoort om problemen voor de reis te vermijden en de indruk te geven dat ze alle nodige stappen hadden gemaakt voor de reis naar Europa”* is een loutere *post factum* verklaring waaraan bezwaarlijk enig geloof kan worden gehecht. Immers verzoeksters waren niet het voorwerp van een gerechtelijke of politieke vervolging door de Mexicaanse autoriteiten. Bovendien is het niet redelijk te veronderstellen dat verzoeksters op 7 september 2011 Spanje konden binnen reizen met paspoorten.

3.8. Samen met de commissaris-generaal kan vervolgens worden vastgesteld dat verzoeksters reeds meerdere jaren in Europa waren voor ze asiel aanvroegen. Niettemin verzoeksters op 27 juli 2012 naar Mexico hadden moeten terugkeren maar meenden in gevaar te zijn in Mexico, hebben ze nog tot 28 mei 2013 gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen. Hierbij dient nog vastgesteld te worden dat verzoeksters zelf verklaren de bijstand te hebben gehad van een advocaat in Italië. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat verzoeksters gedurende jaren geen nood meenden te hebben aan internationale bescherming.

3.9. De bewering van verzoeksters dat ze zich veilig achtten in Europa tot ze meenden dat het drugkartel hen ook in Italië/Europa gevonden had, is evenmin overtuigend. Daargelaten dat *“vermoedelijke personen”, “rare blikken”* en *“vreemde confrontaties”* uiterst vage indicaties zijn die in het verzoekschrift niet nader worden toegelicht, communiceren verzoeksters openlijk over hun verblijfplaatsen in Europa en België op hun Facebook met hun bijzonder uitgebreid Spaanstalig netwerk. Geenszins kan aangenomen worden dat verzoeksters zich schuilhielden in Italië en zich om veiligheidsredenen naar België hebben begeven. Zoals onder wordt besloten kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeksters hun vader ooit de hulp heeft ingeroepen van het drugkartel omwille van problemen met het Olympisch comité zodat een vervolging door hen in Europa evenmin grond heeft.

3.10. De verzoekschriften herhalen hoofdzakelijk de vervolgingsfeiten zoals ook weergegeven in de bestreden beslissingen. Echter de vervolgingsfeiten die door verzoeksters werden ingeroepen zijn zoals de bestreden beslissingen terecht aanhalen ongerijmd en tegenstrijdig, zelfs onverzoenbaar. Immers kan verwacht worden dat verzoeksters wisten wanneer de ongevallen gebeurden en zeker indien dit al dan niet ten gevolge was van hun kranteninterview in 2007. De bestreden beslissingen stellen terecht dat verzoeksters hun verklaringen op dit punt niet kunnen overtuigen en aldus niet waarachtig voorkomen te meer nu uit het CGVS-gehoor blijkt dat ondanks de remmen van hun voertuig werden doorgeknipt, verzoeksters meerdere kilometers door een stad konden rijden zonder gewaar te worden dat er een probleem was aan deze remmen (CGVS II A.A.B.Z.P., p. 6-8). Verzoeksters objectiveren deze feiten evenmin.

3.11. Voorts kan de beweerde moord op verzoeksters tante, die vermoord werd in de plaats van verzoeksters moeder en dit omwille van een persoonsverwarring, evenmin overtuigen nu kan aangenomen worden of deze tante vermoord werd nadat de hulp van het drugskartel werd ingeroepen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst A.A.B.Z.P., vraag 3.5) of de moord net de aanleiding was om de hulp van het drugskartel in te roepen (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 8; CGVS II A.A.B.Z.P., p. 13). Deze verklaringen zijn onverzoenbaar en kunnen dus niet overtuigen.

3.12. Het inroepen van de hulp van één van de grootste maffiabazen van Mexico door de vader van verzoeksters omwille van sportproblemen met de judobond die een politieke wending zouden genomen hebben, kan de Raad evenmin overtuigen. Immers een dergelijke stap is niet enkel argeloos en kortzichtig maar het houdt inherent gevaren in die niet kunnen ontgaan zijn aan verzoeksters hun vader indien deze inderdaad, zoals het verzoekschrift herhaalt, *“bij de regering werkte, veel relaties en connecties had en brede middelen op financieel vlak; (...) bovendien waren ze mormonen, terwijl de meerderheid van de Mexicanen katholiek zijn, en dat het bekend staat dat de mormonen rijke mensen zijn”*. Ook zijn de politieke problemen die verzoeksters aanhalen niet van die aard of nieuw zodat hun vader, en wellicht ook verzoeksters toen ze wat ouder waren, bekend waren. Verzoeksters tonen ook niet aan dat corruptie binnen de sport of het olympisch comité geen publiek gegeven waren of enkel in hun sportdiscipline voorkwam. Hun wedervaren, in zoverre al geloofwaardig, kan slechts de publiciteit enkel vergroot hebben. Er kan echter niet worden ingezien waarom ze daarom - in zoverre hun relaas als geloofwaardig zou zijn - Mexico moesten verlaten. Dit kan overigens ook blijken uit de verklaringen van verzoeksters zelf nu ze het drugkartel vrezden en niet de politieke reactie en evenmin aantonen waar

hun vader thans verblijft. Het is immers niet redelijk aan te nemen dat hij is ondergedoken sedert 2010 zonder enig contact met of belangstelling voor zijn familie.

3.13. De Raad kan ook niet inzien hoe uit de problemen in het kader van de judobond, de diskwalificatie van An. op de nationale olympische spelen en de daaropvolgende schorsing een nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden te meer deze reeds ver in de tijd gesitueerd zijn, verzoekster dit in hun verklaringen bevestigen (CGVS II An., p. 4; p. 17) en verzoeksters ter terechtzitting stellen niet langer aan competitiesport te doen. De komst van verzoeksters hun moeder kan dan ook niet worden gezien in het licht van hun aangevoerde asielproblemen.

3.14. Waar verzoeksters nog stellen dat mormonen (mondeling) worden gepest (CGVS I, Al. p. 27) en An. beweerdelijk uitzonderlijk ooit een klap kregen heeft (CGVS I An., p. 27) was dit geen reden om Mexico te verlaten en is aldus geen vluchtmotief. Evenmin worden argumenten aangebracht die dit ondersteunen.

3.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.16. Verzoeksters hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.17. Verzoeksters brengen nog landeninformatie aan en menen dat wordt *“aangetoond dat Mexico een uiterst agressief land is met heel veel problemen met drugskartels en corruptie van politieke leidinggevende personages maar ook politieagenten; dat de relatie tussen de twee eerste groepen dikwijls nauw ligt met de politie; dat dit ernstige gevolgen kan hebben en bepaalde incidenten als onopgelost kan achterlaten; (...) Dat in het artikel ‘Mexico, Information on the Mexican federal government report’, de auteur onderstreept dat de georganiseerd misdaad zeer verspreid is, en dat bovendien, een individu die toegang wou krijgen tot de informatie hieromtrent zelfs geblokkeerd werd en de toegang niet verkreeg, wat bevestigt dat de staat soms zelf medeplichtige is; (<http://www.refworld.org/country,...MEX,,4e02f8492,0.html>) (...) Dat in een artikel ‘Au Mexique, l’impunité des tortionnaires dénoncée’, gepubliceerd op 13 september 2014, wordt gesteld dat de drugsoorlog de dood van vele onschuldige burgers als gevolg heeft, dat de drugskartels de gewoonte hebben om extreme daden van geweld te gebruiken tegen burgers ; Mevrouw Carboni, vertegenwoordiger van de Internationale Federatie van Mensenrechten herinnert de lezers eraan dat dit fenomeen in heel Mexico plaatsvindt en dat de impunitie groot is, doordat meestal politici en leidinggevende personen betrokken zijn (artikel van het administratief dossier) ; Dat het artikel ‘Mexico declares all-out war after rising drug cartel downs military helicopter’ de lezers eraan herinnert dat de drugsoorlog al 100.000 burgers gedood heeft over de laatste 8 jaar (<http://www.theguardian.com/world/2015/may/04/mexico-declares-war-rising-drug-cartel-downs-military-helicopter>); Dat een ander artikel, gepubliceerd op 3 mei 2015, het geweld en de gewelddaden van de actieve drugskartellen en het feit dat ze altijd maar beter en sterker gewapend zijn onderstreept (<http://www.wsj.com/articles/wave-of-mexican-violence-reflects-drug-cartels-rise-1430690576>) ; Dat er vele andere artikels, onder andere gepubliceerd door het Norwegian Refugee Council hetzelfde staven (<http://www.refworld.org/country,...MEX,,517fb05d18,0.html>, <http://www.refworld.org/country,...MEX,,4ed4b7082,0.html>); Dat deze artikels ook aantonen dat er veel geweld is en dat het krijgen van dreigbrieven en –telefoontjes dagelijkse kost is, zoals bovenvermeld; Dat en uit al deze actuele en recente artikels kan afleiden dat de situatie rond drugskartels in Mexico gevaarlijk en een geval zoals dat van de familie van de verzoekster, waarbij de vader zich gekeerd heeft tegen één van de machtigste drugskartels ter wereld, duidelijk een voorbeeld van reëel risico op ernstige schade is; Dat dus het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet perfect kan toegepast worden omdat alle voorwaarden van het artikel verenigd zijn;”*

3.18. De Raad ontkent niet dat de invloed van de drugskartels in bepaalde delen van Mexico zorgwekkend kan zijn en dat hiertegen niet steeds afdoende wordt opgetreden omwille van redenen van

efficiëntie, infiltratie en invloed van de drugkartels in sommige delen van het staatsapparaat. Dit doet echter geen afbreuk aan de conclusie dat verzoeksters hun asielrelaas niet aannemelijk gemaakt werd en de contacten met de Guzman ongeloofwaardig zijn. Verzoeksters kunnen met hun verwijzingen naar enkele algemene berichten niet aantonen in geheel Mexico een situatie geldt van binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Besluit

3.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3.21. De overige argumenten of onderdelen van het middel - in zoverre al nuttig aangevoerd - kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK